

Bij maneschijn.

Juist boven 't lindelaantje
Vol zomergloed en geur
Staat aan de lucht het maantje
En schijnt op Louki's deur.
Het is alsof 't wil zeggen:
„Je ziet, ik houd hier wacht
Als jij je neer gaat leggen.
Dus, meiske, slaap maar zacht.”

Moe wil de deur al sluiten,
Maar Louki lokt en vleit:
„Och Moe, nog even buiten
Voor de gezelligheid.
Nooit was 't zulk lekker weêrtje,
Nooit scheen zóó mooi de maan,
Mag 'k niet dit ééne keertje
Met u wat wand'len gaan?”

En Moeder laat zich vinden,
Dáár gaan zij, arm in arm.
Wat geuren nu de linden!
Wat is 't nog zoel en warm!
— Daar komt een voetstap nader,
Moe raadt al wie het is.
„Stil Louki, ik hoor Vader,
Als ik me niet vergis.

Wij zullen ons verstoppen
Daar in dien donkren hoek
En Vadertje eens foppen,
Dus houdt je stil, hoor Louk!
Zoo gauw is Pa verschenen
Of jij roept hard: miaauw!
Dan kruip je naar zijn beenen
En ik trek aan zijn mouw!”

— Het maantje denkt: „Stout volkje
Ik speel met jullie mee,”
En kruipt snel in een wolkje,
Gelijk dat de and're twee
Wegschuilen bij de boomen
En vader zegt: „Hoe nou!
Zou er nog regen komen?
— Daar klinkt een schel „miauw!”

Op voeten en op handen
Kruipt „Poesje” naar hem toe...
— „Een beest dat me aan wil randen,
Help, help me! waar is Moe?
„Poes” strijkt al langs zijn beenen
Hij kan noch gaan, noch staan,
En Moe loopt lachend henen,
Wáár komt zij toch vandaan?

En Vader pakt het poesje,
En zet het op zijn rug,
En draaft naar 't stoute Moesje
Wel als de wind zoo vlug!
Weer lacht het vroolijk maantje,
Louk schatert bij dien draf!
En aan het eind van 't laantje
Krijgt Moe... een zoen tot straf!

H. RIEMENS.

